

ligskommissionen forbi, under § 2 Littr. a. nævner „paatrængende Sager“, er det allerede i Bemærkningerne til Forslaget erkjendt, at dette Begreb ikke laaber sig skarpt bestemme og begrænde ved almindelige Regler, men at det maa være afhængigt af de konkrete Omstændigheder i det enkelte Tilfælde, og forsaavidt altsaa bero paa et rent Skjøn, om en Sag kan siges at være paatrængende eller ikke, og Udvalget kan ikke Andet end tillægge disse Indvendinger en betydelig Vægt. Det er vel saa, at Bestemmelsen, der er tagen af Loven af 19de Februvr 1861 om Søg- og Handelsretten, ikke synes ved denne Ret at have medført nogen Ulempe, men Et er, at en fast, for Parterne veiledende, Praxis i den Retning kan danne sig ved en enkelt Ret, et Andet, at ville gennemføre en saadan Bestemmelse ved samtlige Domstole i Landet. Dels overlades derved for Meget til den enkelte Dommers personlige Anskuelse, dels vil Ungstielighed hos Underdommerne for, at den overordnede Instants skal misbillige Underrettens Formening om, at en Sag har været paatrængende, lede til en hyppig Anvendelse af Forslagets § 8, hvilket vil være til Bæpær for Parterne samt foranledige en væsentlig Forhaling af Sagerne; og endvidere maa det bemærkes, at de fleste af de Sager, som med nogenlunde Sikkerhed kunne betegnes som paatrængende, ville være Gjøsterets- eller Søg- og Handelsfager, men disse Sager ere allerede nu undtagne fra Forligskommissionernes Omraade. Til foranstaaende Betragtninger maa derhos føies, at, naar Lovforlagets § 3, hvad Udvalget ventet, bibeholdes, vil der Intet vindes i Henseende til Sagernes hurtigere Afgjørelse ved at tillade, at paatrængende Sager maa gaa Forligskommissionen forbi. Ifølge § 3 skal nemlig Stævning til Retten kunne udtages, forinden Forligsmæglingen har fundet Sted; Forsyndelse af Stævning og Indfaldelse til Forligskommissionen kan altsaa finde Sted samtidigt, og da Indstævningen til Retten skal foregaa med mindst 8 Dages Varsel, hvortil Varslet til Forligskommissionen er langt kortere, vil der derfor saagodt som altid i disse 8 Dage være tilstrækkelig Tid til at tilendebringe Forligsmæglingen. Udvalget foreslaar derfor, at § 2 Littr. a. udgaar (Ændringsforlag Nr. 1.).

I samme Paragraf er det endvidere under Littr. c. foreslaaet, at Sager, som kunne forfølges efter Reglerne i Forordningen af 25de Januar 1828, skulle kunne udtages fra Forligsmægling. Denne Forordning handler om rene og klare Gjelbsfager, og det skal erkjendes, at det i saadanne Sager sedvanligvis vil være af Bigtighed for Sagsøgeren at faae en hurtig Afgjørelse, men paa den anden Side maa det erindres, at det i denne Art af Sager hovedsagelig kun dreier sig om, hvorvidt Sagsøgeren vil indrømme sin Skyldner en vis Hensand med Betalingen, Noget Sagsøgeren i Reglen vil være tilbøjelig til og

kunne staa sig ved, fordi en Retssag kan medtage en ubestemt Tid, hvortil han gennem et Forlig faar en til et bestemt Tidspunkt erigibel Fordring, og disse Sager synes derfor særlig at egne sig til Afgjørelse ved Forlig. Kommer dertil den nysnævnte Betragtning, hentet fra Lovforlagets § 3, hvorefter Intet vil tabes i Hurtighed, ved at Sagen passerer Forligskommissionen, finder Udvalget Anledning til at foreslaa, at ogsaa Littr. c. udgaar (Ændringsforlag Nr. 2.).

Til § 3.

Naar det i denne Paragraf hedder, at hvis Forligsmæglingen ikke er sluttet til den Tid, Stævningen falder irecte, giver Retten efter Sagsøgerens Begjæring den fornødne Udsættelse med Sagens Inkamination, forekommer det Udvalget, at dette ikke ganske stemmer med den gjældende Procesmaade, hvorefter Inkaminationen netop bestaar i Stævningens Frettelæggelse, og der kan ikke være Tale om en af Retten bevilget Udsættelse af en Sag, forinden denne er inkamineret. Udsættelse skjønnes altsaa ikke at kunne gives med Sagens Inkamination, men kun med Sagens Deduktion, og naar den første Betegnelse alligevel er brugt i Paragrafen, formoder Udvalget, at det er stet for dermed at udtrykke den Lante, at, saafremt Sagen skulde blive forligt for Forligskommissionen, bør der ikke være Spørgsmaal om Erlæggelse af Inkaminationsgebyr. Dette er i hvert Fald Udvalgets Anskuelse, og man har derfor foreslaaet en forandret Ufsættelse af Paragrafens Slutning (Ændringsforlag Nr. 3.).

Til § 4.

Denne Paragraf indeholder en heldig Forandring i det Bestaaende, og megen unyttig Formalitetsprocedure med deraf flydende Formalitetsdomme vil fjernes ved Paragrafens Bestemmelse om, at Uoverensstemmelse mellem Forligsklagen og Stævningen, Paastanden og Proceduren ikke ved Bepømmelsen af Forligsmæglingens Behørighed kommer i Betragtning, naar der har været prøvet Forlig mellem Parterne. Men naar det derefter, som Undtagelse, tilføies, at det Anførte dog ikke skal gjælde, naar der er „særlig Grund til at antage, at den stedfundne Forligsmægling ubeløkkende har været indskrænket til det i Forligsklagen Indeholdt“, tror Udvalget det kunde være ønskeligt at udtrykke dette paa en noget anden Maade. Formodningen maa jo nemlig i Reglen være for det, der i og for sig er det Naturlige, nemlig at Forligsmæglerne have holdt sig til Klagen og kun have mægtet Forlig om det, der staa i denne, og i hvert Fald ligger det nær at forudsætte, at, saa saare der under Proceduren bliver Spørgsmaal om noget Punkt, som ikke udtrykkelig nævnes i Forligsklagen, vil Indstævnte benytte de citerede Udtryk til at fremsætte den Paastand, at et saadant Punkt ikke har været